

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Nr. 1779/C/3741/III-5/2016

28.10.2016

Doamnei

judecător Iulia Cristina TARCEA
PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Stimată doamnă președinte,

În referire la adresa dvs. nr. 1649 din 5 octombrie 2016, am onoarea să vă transmit alăturat **punctul de vedere formulat de Ministerul Public** în problema de drept care formează obiectul dosarului nr. 21/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii privind: **„stabilirea competenței funcționale de soluționare a cauzelor având ca obiect plângerea împotriva hotărârilor de încadrare a minorilor în grad de handicap emise de Comisia pentru Protecția Copilului din cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului”**, cu termen pentru depunerea raportului la 30 noiembrie 2016 și termen de judecată la data de 23 ianuarie 2017.

Potrivit actului de sesizare reprezentat de recursul în interesul legii declarat

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

de Colegiul de Conducere al Curții de Apel Alba Iulia, în această problemă de drept s-au conturat două orientări jurisprudențiale, astfel:

I. Într-o primă opinie unele instanțe au considerat că aceste litigii sunt de competența secțiilor de contencios administrativ, reținând că art. 133 alin. 1 din Legea nr.272/2004 stabilește competența materială specială a tribunalului de la domiciliul copilului, doar în situația cauzelor ce au ca obiect stabilirea măsurilor de protecție specială a copilului, acestea fiind în mod limitativ cele prevăzute la art. 59: plasamentul, plasamentul în regim de urgență, supravegherea specializată.

De asemenea, s-a apreciat că art. 10 alin. 3 din Hotărârea de Guvern nr.1437/2004 potrivit căreia Hotărârile Comisiei pot fi atacate la tribunalul de la domiciliul copilului, se referă la Hotărârile Comisiei prin care aceasta stabilește măsurile de protecție specială a copilului prevăzute de Legea nr. 272/2004, trimiterea fiind făcută la normele speciale cuprinse în această lege.

Competența instanței este dată de obiectul cererii de chemare în judecată și de natura actului juridic dedus judecății. S-a apreciat că, în condițiile în care obiectul actului contestat emis de Comisia pentru Protecția Copilului din cadrul DGASPC este unul diferit de cele enunțate de art. 55 din Legea nr.272/2004, respectiv încadrarea minorului în grad de handicap, pentru care legiuitorul nu a prevăzut norme procesuale speciale, devin aplicabile dispozițiile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, competența revenind instanței de contencios, în funcție de rangul autorității emitente a actului ce se

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

contestă.

Hotărârea de Guvern nr. 1437/2004 nu prevede în mod expres că, în cazul cererilor având ca obiect atacarea Hotărârii Comisiei pentru Protecția Copilului, acestea revin spre soluționare tribunalului specializat pentru minori sau completelor specializate pentru minori, înființate în cadrul tribunalelor de la domiciliul minorului, iar subiectul hotărârii atacate, care este un minor, nu poate reprezenta un argument suficient pentru a se interpreta intenția legiuitorului în sensul că aceste cereri sunt de competența tribunalelor specializate, chiar dacă actul atacat are natura juridică de act administrativ cu caracter individual, normele de competență fiind imperative și de strictă interpretare și aplicare.

II. În cea de a doua orientare jurisprudențială se consideră că aceste litigii sunt de competența instanței civile, având în vedere dispozițiile art. 10 alin. 3 din Hotărârea de Guvern nr. 1437/2004, care prevăd că hotărârile Comisiei pot fi atacate la tribunalul de la domiciliul minorului, cauzele supuse judecății fiind soluționate potrivit regulilor speciale de procedură prevăzute de Legea nr.272/2004. Acest text de lege nu face nicio distincție, sub aspectul competenței, între hotărârile prin care au fost dispuse măsuri speciale de protecție și alte hotărâri adoptate de Comisia pentru Protecția Copilului, astfel că instanța nu trebuie să distingă.

Legea nr.448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap se ocupă în mod special de procedura de încadrare în

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

grad de handicap a adulților prevăzând, printre altele, regimul deciziilor emise de comisia superioară care pot fi atacate la secția de contencios administrativ a tribunalului, conform art. 90² alin. 4 din lege.

Voința legiuitorului a fost aceea de a supune toate cauzele litigioase privind hotărârile adoptate de comisia pentru protecția copilului unei proceduri unice prevăzute de Legea nr.272/2004, fără nicio distincție în funcție de luarea unei anumite măsuri și fără a impune o anumită specializare a instanței în materie, așa cum o face Legea nr.448/2006 în materia încadrării în grad și tip de handicap a adulților.

Legea nr. 272/2004 instituie o procedură specială de contestare a legalității hotărârilor comisiei de protecție a copilului adoptate de această comisie, astfel că se poate reține norma specială consacrată de art. 5 alin. 2 din Legea 554/2004, conform căreia nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ acte administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.

Apreciez că prima orientare jurisprudențială este în litera și spiritul legii, pentru următoarele considerente:

Hotărârile Comisiei pentru Protecția Copilului din cadrul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului de încadrare a minorilor în grad de handicap, contestate în cauzele ce fac obiect al recursului în interesul

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

legii, au natura juridică a unor acte administrative unilaterale cu caracter individual, așa cum acestea sunt definite prin dispozițiile art. 2 alin.(1) lit.c) din Legea nr. 554/2004¹.

La rândul său, Comisia pentru Protecția Copilului întrunește trăsăturile specifice ale unei autorități publice în sensul dat de dispozițiile art. 2 alin.(1) lit.b) din Legea nr. 554/2004.²

Conform dispozițiilor art. 115 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului³, în subordinea consiliului județean și respectiv, a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, funcționează Comisia pentru protecția copilului, ca organ de specialitate al acestora, fără personalitate juridică având următoarele atribuții principale:

- a) stabilirea încadrării în grad de handicap și orientarea școlară a copilului;
- b) pronunțarea, în condițiile prezentei legi, cu privire la propunerile referitoare la stabilirea unei măsuri de protecție specială a copilului;
- c) soluționarea cererilor privind eliberarea atestatului de asistent maternal;
- d) alte atribuții prevăzute de lege.

Aceleași dispoziții privind natura juridică a Comisiei pentru protecția copilului și atribuțiile acesteia sunt prevăzute și în Hotărârea de Guvern nr. 1437/2004 privind organizarea și metodologia de funcționare a comisiei pentru

---

¹ Actul administrativ este definit ca actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice;

² Conform căroră, prin autoritate publică se înțelege orice organ de stat sau al unităților administrativ teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public;

³ Republicată în Monitorul oficial nr. 159 din 5 martie 2014;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

protecția copilului.⁴

Specificul Comisiei pentru protecția copilului de organ al autorității publice și natura, de act administrativ, a hotărârilor emise în privința încadrării minorilor într-un grad de handicap, sunt elemente proprii unui litigiu în contencios administrativ în sensul art.2 alin.(1) lit.f) din Legea nr. 554/2004.⁵

Potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, modificată și completată, obiectul acțiunii judiciare în contencios administrativ îl constituie actul administrativ unilateral tipic sau asimilat, astfel încât și din această perspectivă, hotărârile comisiilor pentru protecția copilului privind încadrarea minorilor în grad și tip de handicap constituie obiect al acțiunii în contencios administrativ.

⁴ ART. 1

„Comisia pentru protecția copilului, denumită în continuare Comisia, prevăzută la art. 104 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, este organul de specialitate, fără personalitate juridică, al consiliului județean, respectiv al consiliului local al sectorului municipiului București, cu activitate decizională în materia protecției și promovării drepturilor copilului.

ART. 2

(1) Comisia are următoarele atribuții principale:

- a) stabilește încadrarea copiilor cu dizabilități într-un grad de handicap și, după caz, orientarea școlară a acestora;
- b) stabilește măsurile de protecție specială a copiilor, în condițiile legii;
- c) reevaluează periodic hotărârile privind măsurile de protecție, precum și încadrarea în grad de handicap și orientarea școlară a copiilor, pe baza sesizării direcției generale de asistență socială și protecția copilului, denumită în continuare Direcția;
- d) revocă sau înlocuiește măsura stabilită, în condițiile legii, dacă împrejurările care au determinat stabilirea acesteia s-au modificat;
- e) soluționează cererile privind eliberarea atestatului de asistent maternal profesionist;
- f) soluționează plângerile adresate de copii, în măsura în care soluționarea acestora nu este stabilită de lege în competența altor instituții;
- g) promovează drepturile copilului în toate activitățile pe care le întreprinde;
- h) informează părinții cu privire la consecințele plasamentului asupra raporturilor pe care le au cu copiii, inclusiv drepturile și obligațiile pe care le au față de copil pe durata măsurii plasamentului;
- i) stabilește, în condițiile legii, cuantumul contribuției lunare a părinților la întreținerea copilului pentru care s-a decis plasamentul.

(2) Comisia îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege”.

⁵ Contencios administrativ – activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea după caz a unui act administrativ în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Raportat la poziția autorității publice emitente a actului în sistemul administrației publice și în conformitate cu dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004⁶, rezultă că revine tribunalului – secția de contencios administrativ și fiscal competența de soluționare a acestor cauze.

Astfel, între minorul legal reprezentat prin ocrotitorul său legal, în calitate de reclamant și Comisia pentru protecția copilului, în calitate de pârât, se naște un raport juridic de drept public a cărui principală caracteristică este dată de poziția de subordonare între subiectele participante, dintre care unul este întotdeauna o autoritate din structura puterii de stat, nefiind în prezența unei poziții de egalitate a părților raportului juridic, proprie dreptului privat și implicit a dreptului civil.

Faptul că dispozițiile art. 10 alin.(3) din HG nr. 1437/2004 prevăd că hotărârile Comisiei pentru Protecția Copilului pot fi atacate la tribunalul de la domiciliul copilului, cauzele supuse judecării fiind soluționate potrivit regulilor speciale de procedură prevăzute de Legea nr. 272/2004, nu schimbă natura juridică, de act administrativ, a hotărârilor emise de această instituție publică.

Regulile speciale de procedură cuprinse în Capitolul X din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, se aplică strict în privința stabilirii măsurilor de protecție specială,⁷ prevăzute de acest act

---

⁶ Litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene [...] se soluționează în fond de tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale [...] se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel;

⁷ ART. 133

(1) Cauzele prevăzute de prezenta lege privind stabilirea măsurilor de protecție specială sunt de

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

competența tribunalului de la domiciliul copilului.

(2) Dacă domiciliul copilului nu este cunoscut, competența revine tribunalului în a cărui circumscripție teritorială a fost găsit copilul.

ART.134

(1) Cauzele prevăzute la art. 133 se soluționează în regim de urgență, cu citarea reprezentantului legal al copilului, a direcției generale de asistență socială și protecția copilului și cu participarea obligatorie a procurorului.

(2) Audierea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie și se face cu respectarea prevederilor art. 29, cu excepția cauzelor care privesc stabilirea unei măsuri de protecție specială pentru copilul abuzat, neglijat, exploatat și supus oricărei forme de violență asupra copilului; în acest caz, audierea copilului se face cu respectarea prevederilor art. 101 alin. (3).

(3) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.

(4) Părțile sunt legal citate dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.

(5) Ordonanța președințială de plasare a copilului în regim de urgență la o persoană, familie, la un asistent maternal sau într-un serviciu de tip rezidențial, licențiat în condițiile legii, este dată în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, fără concluziile părților.

ART.135

(1) Hotărârile prin care se soluționează fondul cauzei se pronunță în ziua în care au luat sfârșit dezbaterile.

(2) În situații deosebite, pronunțarea poate fi amânată cel mult două zile.

ART. 136

(1) Hotărârea instanței de fond este executorie și definitivă.

(2) Hotărârea se redactează și se comunică părților în termen de cel mult 10 zile de la pronunțare.

ART. 137

Termenul de recurs este de 10 zile de la data comunicării hotărârii.

ART. 138

Dispozițiile prezentei legi referitoare la procedura de soluționare a cauzelor privind stabilirea măsurilor de protecție specială se completează în mod corespunzător cu prevederile Codului de procedură civilă.

ART. 139

În toate cauzele care privesc aplicarea prezentei legi, direcția generală de asistență socială și protecția copilului de la domiciliul copilului sau în a cărei rază administrativ-teritorială a fost găsit copilul întocmește și prezintă instanței raportul referitor la copil, care va cuprinde date privind:

- a) personalitatea, starea fizică și mentală a copilului;
- b) antecedentele sociomedicale și educaționale ale copilului;
- c) condițiile în care copilul a fost crescut și în care a trăit;
- d) propuneri privind persoana, familia sau serviciul de tip rezidențial în care ar putea fi plasat copilul;
- e) orice alte date referitoare la creșterea și educarea copilului, care pot servi soluționării cauzei.

ART.140

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

normativ.

Redactarea art.133 alin.1 din Legea nr. 272/2004 conform căruia, cauzele prevăzute de prezenta lege privind *stabilirea măsurilor de protecție specială* sunt de competența tribunalului de la domiciliul copilului, este lipsită de orice echivoc în ceea ce privește circumscrierea domeniului său de aplicare. Astfel, acesta se reduce doar la măsurile de protecție specială a copilului prevăzute ca atare în dispozițiile art. 59 din lege constând în plasament, plasament în regim de urgență și supravegherea specializată.

Orice alte măsuri dispuse în baza unor dispoziții din Legea nr. 272/2004 în afara celor prevăzute de art. 59 sunt supuse regulilor de procedură de drept comun ori, după caz, materiei căreia îi aparține obiectului litigiului.

În acest sens s-a pronunțat, bunăoară, decizia nr. 3/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiile Unite⁸ dată în soluționarea recursului în interesul legii privind competența de soluționare în primă instanță a cererilor referitoare la măsura de protecție alternativă a tutelei copilului, instanța de unificare a practicii judiciare statuând că această competență aparține judecătoriei, ca instanță de drept comun și nu tribunalului de la domiciliul copilului în virtutea competenței speciale instituite de Legea nr. 272/2004.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că *„din examinarea prevederilor Legii nr. 272/2004 se constată că între măsurile de protecție specială a copilului*

Cauzele care privesc aplicarea prezentei legi sunt scutite de taxa judiciară de timbru și de timbru judiciar.

---

⁸ Publicată în Monitorul Oficial, partea I nr. 732 din 30 octombrie 2007;

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

reglementate de această lege, nu se regăsește și aceea a tutelei.

În acest sens, este de observat că prin art. 55 din Legea nr. 272/2004 (n.r. – actualul art. 59) s-a prevăzut că măsurile de protecție specială a copilului la care se referă această lege sunt plasamentul, plasamentul în regim de urgență și supravegherea specializată.

Mai mult, reglementând în continuare cine poate beneficia de măsurile de protecție specială enunțate, modalitatea concretă de realizare a fiecăreia, precum și alte forme de asigurare a protecției copilului, dispozițiile Legii nr. 272/2004 nu conțin nicio referire la măsura de protecție alternativă a tutelei copilului”.

Argumentele reținute de instanța supremă își găsesc aplicabilitate *mutatis mutandis* și în problema de drept ce face obiectul prezentei cauze, pe considerentul că măsurile dispuse de Comisia pentru protecția copilului prin hotărârea de încadrare a minorului într-un grad de handicap nu se regăsesc în enumerarea limitativă prevăzută de art. 59 din Legea nr. 272/2004 privind măsurile de protecție specială a copilului.

Contestarea acestor măsuri se va face așadar la instanța de drept comun în materia contenciosului administrativ, respectiv secția de contencios administrativ a tribunalului, prin prisma celor arătate în precedent – natura juridică de act administrativ a hotărârii Comisiei, calitatea acesteia de organ al unei autorități publice, ceea ce determină și natura de contencios administrativ a litigiului.

Având de soluționat divergența de opinii a practicii judiciare privind competența de soluționare a litigiilor prin care se solicită de către o direcție

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

generală de asistență socială și protecția copilului obligarea unui consiliu județean sau local ori a unei alte direcții de asistență socială la suportarea cheltuielilor de întreținere pentru personalul care beneficiază de măsuri de protecție prevăzute de Legea nr. 448/2006 și Legea nr. 272/2004, în sensul dacă această competență aparține instanței civile sau a celei de contencios administrativ, prin Decizia nr. 13/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii⁹ a hotărât ca litigiile având ca obiect astfel de acțiuni sunt de competența instanțelor de contencios administrativ.

Instanța supremă a reținut, în motivare, faptul că litigiile vizate prin sesizarea cu recursul în interesul legii intră în sfera contenciosului administrativ, având în vedere următoarele aspecte: calitatea de autorități publice a părților, faptul că obiectul acestor acțiuni îl constituie refuzul de soluționare a unor cereri referitoare la un drept prevăzut de lege, natura juridică a drepturilor și obligațiilor corelative de a finanța sistemul de asistență socială ca fiind una de drept administrativ. Din aceste perspective, faptul că obiectul litigiilor îl constituie pretenții de natură civilă nu a fost considerat definitiv, cât timp pretențiile nu își au izvorul în raporturi juridice civile, ci chiar în lege.

Aspectul că Legea nr. 272/2004 cuprinde reglementări speciale în privința copiilor cu dizabilități¹⁰ nu îndreptățește concluzia că litigiile având ca obiect

⁹ Publicată în Monitorul Oficial, partea I nr. 690 din 1 septembrie 2015;

¹⁰ Art. 49 din Legea nr. 272/2004:

“(1) Copilul cu handicap are dreptul la îngrijire specială, adaptată nevoilor sale.

“(2) Copilul cu handicap are dreptul la educație, recuperare, compensare, reabilitare și integrare,

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

contestarea hotărârilor Comisiei pentru protecția copilului de încadrare într-un grad de handicap sunt supuse jurisdicției prevăzute de dispozițiile art. 133 din Legea nr. 272/2004, derogatorii de la dreptul comun, câtă vreme, în materia protecției și promovării drepturilor persoanelor cu handicap există o lege specială care nu distinge în privința domeniului său de aplicare între copii și adulți cu handicap.

Astfel, conform art. 2 alin.(2) din Legea nr. 448/2006, republicată, de dispozițiile prezentei legi beneficiază copiii și adulții cu handicap, cetățeni români, cetățeni ai altor state sau apatrizi, pe perioada în care au conform legii, domiciliul ori reședința în România.

Între Comisia pentru protecția copilului abilitată în stabilirea încadrării în grad de handicap a minorilor în conformitate cu dispozițiile art. 115 alin.(1) lit.a) din Legea nr. 272/2004, art. 85 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 și respectiv, art. 2 alin.(1) lit.a) din HG nr. 1437/2004 pe de o parte și Comisia de evaluare care

---

adaptate posibilităților proprii, în vederea dezvoltării personalității sale.

(3) În vederea asigurării accesului la educație, recuperare și reabilitare, copilul cu handicap poate fi școlarizat în alt județ/sector al municipiului București decât cel de domiciliu, cu suportarea cheltuielilor din bugetul județului/sectorului în care se află unitatea de învățământ.

(4) Îngrijirea specială trebuie să asigure dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copiilor cu handicap. Îngrijirea specială constă în ajutor adecvat situației copilului și părinților săi ori, după caz, situației celor cărora le este încredințat copilul și se acordă gratuit, ori de câte ori acest lucru este posibil, pentru facilitarea accesului efectiv și fără discriminare al copiilor cu handicap la educație, formare profesională, servicii medicale, recuperare, pregătire, în vederea ocupării unui loc de muncă, la activități recreative, precum și la orice alte activități apte să le permită deplina integrare socială și dezvoltare a personalității lor.

(5) Organele de specialitate ale administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale sunt obligate să inițieze programe și să asigure resursele necesare dezvoltării serviciilor destinate satisfacerii nevoilor copiilor cu handicap și ale familiilor acestora în condiții care să le garanteze demnitatea, să le favorizeze autonomia și să le faciliteze participarea activă la viața comunității”.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

dispune încadrarea în grad și tip de handicap a adulților prevăzută de art. 85 alin.3 din Legea nr. 448/2006 pe de altă parte, există doar o diferență de ordin terminologic, atât natura juridică, cât și atribuțiile acestor instituții, din perspectivele acestei analize, prezentând similitudini de fond.

Astfel, ambele comisii sunt prevăzute de lege ca fiind organe de specialitate în subordinea consiliului județean/local, cu sau fără personalitate juridică, având printre altele atribuții în stabilirea încadrării în grad de handicap a minorilor (în cazul Comisiei pentru protecția copilului), respectiv a adulților (în cazul Comisiei de evaluare).

Faptul că doar în privința hotărârilor Comisiei de evaluare, legea prevede că acestea pot fi contestate la Comisia superioară de evaluare a persoanelor adulte cu handicap aflată în structura Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, potrivit art. 87 alin.(5) din Legea nr. 448/2006, iar deciziile emise de Comisia superioară pot fi atacate la secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului potrivit Legii nr. 554/2004 [art. 90² alin.(4) din Legea nr. 448/2006], nu înseamnă că în privința contestării hotărârilor emise de Comisia pentru protecția copilului, de încadrare într-un grad de handicap, competența de soluționare ar aparține altei instanțe decât cea de contencios administrativ.

Prevederile art. 87 alin.(5) din Legea nr. 448/2006 instituie, de fapt, o jurisdicție administrativă prealabilă în fața Comisiei superioare, circumscrisă dispozițiilor art.7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004, modificată și completată.

Astfel, având în vedere identitatea de natură juridică și de competențe între

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Comisia pentru protecția copilului și Comisia de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, nu există nicio rațiune logică pentru crearea unei diferențe de tratament în ceea ce privește jurisdicția căreia i se supun hotărârile emise de cele două autorități, ca acte administrative ce au ca obiect încadrarea în grad și tip de handicap.

Competența instanței de contencios administrativ este dată, prin urmare, de Legea cadru în materia protecției drepturilor persoanelor cu handicap nr. 448/2006, nu doar pentru argumentele prezentate anterior, ci și prin prisma principiilor ce decurg din ierarhia actelor normative.

Astfel, între dispozițiile cuprinse în HG nr. 1437/2004 care trimit la regulile speciale de procedură prevăzute de Legea nr. 272/2004 în privința competenței instanței civile, pe de o parte, și cele prevăzute de Legea nr. 448/2006 care prevăd competența instanței de contencios, pe de altă parte, au întâietate acestea din urmă, în virtutea principiilor *lex superior derogat legi inferiori*, *lex specialia generalibus derogant* și *lex posterior derogat legi priori*, la care se poate adăuga și principiul *aplicării prin analogie* a unei norme legale.

Premisa pentru aplicarea analogiei este existența unei similitudini juridice între o categorie de situații nereglementate (în cazul de față, competența instanței de contencios administrativ nu este prevăzută expres în Legea nr. 448/2006 în situația contestării hotărârilor Comisiei pentru protecția copilului, ci printr-un act normativ cu forță juridică inferioară legii) și o altă categorie de situații reglementate de o normă (hotărârile Comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

handicap, expres prevăzute de Legea nr. 448/2006 ca fiind de competența instanței de contencios administrativ), astfel încât se impune aplicarea normei juridice și pentru situațiile neprevăzute de lege.

Ideea de bază și scopul aplicării prin analogie a normelor juridice este tratarea egală a situațiilor în esență similare, precum și tratarea în mod diferit a situațiilor în esență neasemănătoare.

Argumentul potrivit căruia, simpla calitate de minor a uneia dintre părțile raportului juridic dedus judecătii atrage competența *ratione personae* a completului specializat pentru cauze cu minori din cadrul secției civile a tribunalului, vine în coliziune cu principiul specializării instanței de contencios administrativ, competentă în considerarea obiectului și naturii litigiului, specializare care atrage după sine, multiple garanții pentru calitatea actului de justiție, din perspectiva controlului de legalitate și temeinicie pe care instanțele de contencios administrativ sunt chemate să îl efectueze asupra actului.

Mai mult, atunci când legiuitorul a intenționat să deroge de la normele de competență funcțională obișnuite și să atribuie instanței civile competența exercitării controlului judecătoresc asupra actelor administrative emise de autorități publice, a prevăzut aceasta în mod expres¹¹.

---

¹¹ Ex: Art. 26 alin.(3) din Legea nr. 10/2001 prevede că decizia, sau după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la Secția Civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul unității deținatoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare.

Art. 35 alin.(1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist din România, prevede că deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 din lege pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

---

*

În concluzie, apreciez că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 85 alin. (2) și art. 90² alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, art. 133 alin. (1) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, art. 10 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1437/2004 privind organizarea și metodologia de funcționare a Comisiei pentru protecția copilului raportate la art.2 alin. (1) lit.b), c) și f), art. 8 alin. (1) și art. 10 alin. (1) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată, plângerile formulate împotriva hotărârilor de încadrare a minorilor în grad de handicap emise de Comisiile pentru Protecția Copilului din cadrul Direcțiilor Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului sunt litigii de contencios administrativ, astfel încât competența de soluționare a acestor cauze în primă instanță revine tribunalelor – secțiile de contencios administrativ.

*

Pentru aceste motive, în temeiul art. 517 din Codul de procedură civilă, solicit admiterea recursului în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia și pronunțarea unei hotărâri prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

Tot la secția civilă a tribunalului în raza căruia este situat imobilul propus pentru expropriere se judecă și contestațiile împotriva hotărârii autorităților publice de stabilire a despăgubirilor în conformitate cu dispozițiile art. 22 din Legea nr. 255/2010.

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

PROCUROR GENERAL
AUGUSTIN LAZĂR

